

F. t. l. om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding.

ydes kommunerne et fast beløb. Dette skal fremtidig ydes for opkrævningen af een skat, statskatten, idet den fælleskommunale skat efter forslaget indgår i denne. Man har skønnet, at vederlaget passende kunne sættes til 7 kr. pr. skatteyder.

Til § 210.

For udenlandske dødsboer har man fundet det rimeligt vedblivende at nøjes med een opkrævningstermin. I modsætning til skattelovskommissionen, der foreslog betalingsterminen rykket frem til 1. oktober, har man bibeholdt den nugældende forfaldsdate, 1. november, navnlig under hensyn til den i § 186 foreslåede forlængelse af fristen for tilendebringelse af skatterådsarbejdet. Opkrævningsvederlaget er sat til samme beløb som for personers vedkommende.

Til § 211.

Bestemmelsen er overført fra § 38, stk. 1, i statskatteloven, idet man dog i stk. 2 har foreslået den procent, hvormed kommunen får forrentet forskudsvis indbetalte beløb, der senere refunderes kommunen, nedsat fra 6 til 5. En forrentning på 6 pct. er som regel i lovgivningen udtryk for morarente af straffemæssig karakter. Endvidere har man — i overensstemmelse med de i praksis fulgte regler — nærmere angivet de tilfælde, i hvilke en kommune har krav på denne forrentning.

Til § 212.

Bestemmelsen er overført fra den gældende statskattelovs § 38, stk. 2. De sammesteds indeholdte regler angående udpantning hos de med et familieoverhoved sambeskattede personer har man dog overført til forslaget § 215 og 216.

Til § 213.

Bestemmelserne er overført fra kommuneskattelovens § 42, der har erstattet reglerne i statsskattelovens § 38, stk. 3 og 4.

I overensstemmelse med skattelovskommissionens forslag har man foreslået en forhøjelse af overgrænserne for lønindeholdelse, idet en sådan forhøjelse under hensyn til det højere beskatningsniveau må anses for påkrævet. Man har dog ment, at kommissionens forslag om at forhøje de nugældende overgrænser fra $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{3}$ til $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ var for vidtgående, og har fundet, at overgrænserne passende kunne sættes til $\frac{1}{5}$ for gifte skatteydere og $\frac{2}{5}$ for andre skatteydere.

Reglen i stk. 6, der fastsætter strafansvaret for undladelse af at foretage indeholdelse m. v., er

affattet noget afvigende fra den tilsvarende bestemmelse i kommuneskattelovens § 42, men svarer til forslaget § 197, stk. 2, og § 198, stk. 2.

Den i kommuneskattelovens § 42 indeholdte bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen under nærmere angivne betingelser er berettiget til at foranledige levering af gas og elektricitet til skatte- restanter afbrudt, er ligesom i kommissionsudkastet udeladt.

I tilknytning til den heromhandlede paragraf skal bemærkes, at man ikke har optaget det i kommissionsudkastets § 149 indeholdte forslag om adgang for lønmodtagere til at forlange, at deres arbejdsgiver ved lønudbetalingerne skulle indeholde det fornødne beløb til dækning af lønmodtagerens løbende skat. Således som ordningen er udformet i kommissionsudkastet forekommer den i flere henseender mindre heldig, bl. a. derved, at lønmodtageren ville kunne frigøre sig fra den ved at skifte arbejdsplads. Det er et spørgsmål, hvor stor betydning en ordning som den af kommissionen foreslåede ville have for skattemyndighederne, også fordi den næppe i videre omfang ville blive benyttet af personer, der er tilbøjelige til at være efterladende med hensyn til deres skattebetaling. Det synes derfor tvivlsomt, om ordningens fordele er tilstrækkelige til at opveje de ulemper, der vil være forbundet med den, og da man må anse det for meget uheldigt ved lovfæstelsen af en måske mindre heldig opkrævningsordning at foregribe overvejelserne om at indføre en egentlig kildeskat („lønskat“), har man anset det for rettest, at etableringen af ordninger af den nævnte art ligesom nu overlades til frivillige aftaler mellem lønmodtagere og deres arbejdsgivere.

Til § 214.

Bestemmelserne er nye. Såfremt en skatteyder, der som ejer eller indtægtsnyder oppebærer indtægten af en båndlagt formue, undlader at betale sine skatter, har man i øjeblikket ingen anden inddrivelsesmulighed end at forsøge at foretage udpantning ved fremmøde hos den udbetalende kasse, når udbetaling til indtægtsnyderen finder sted. Reglen i stk. 1 råder bod på dette forhold.

Medens stk. 1 omhandler tilfælde, hvor der finder udbetaling sted af indtægten af den båndlagte formue, angår reglen i stk. 2 tilfælde, hvor indtægten af den båndlagte formue oplægges sammen med denne. Ligesom man i § 18, stk. 2, og § 100, stk. 3, 2. punktum, har stillet forslag om, at den, der er skattepligtig af sådan indtægt og formue, skal kunne forlange en forholdsmæssig del af sin skat udredet af de oplagte indtægter, forekommer det